



ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แนวทางในการประพฤติปฏิบัติของคนที่อยู่ร่วมกันในสังคมมีความสำคัญในการดำเนินชีวิต การทำงาน การเข้าสังคม และการใช้ชีวิตส่วนตัว การส่งเสริมให้บุคคลมีพัฒนาการทางสังคมที่ดีก็ย่อมทำให้บุคคลนั้นเป็นที่ปรารถนาของสังคม ในกระบวนการทางการศึกษานับได้ว่าโรงเรียนมีส่วนในการส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของนักเรียนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนในรายวิชาสังคมศึกษาโดยตรงหรือในรายวิชาอื่นๆและอีกสิ่งหนึ่งที่สามารถเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมอย่างเห็นได้ชัด คือ การกีฬา ทั้งนี้เพราะนอกจากการกีฬาจะเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความรักใคร่ผูกพันของคนในสังคมแล้วยังสามารถสร้างบุคลิกภาพที่เป็นประโยชน์แก่คนได้เป็นอย่างดี (ชาญชัย อินทรประวัตติ , 2527) นอกจากนี้การกีฬายังช่วยพัฒนาความรู้สึกของการเป็นเจ้าของ การเคารพกฎเกณฑ์กติกา การเล่นอย่างยุติธรรมซื่อสัตย์ เคารพสิทธิผู้อื่น อันเป็นสิ่งที่จำเป็นของการมีมนุษยสัมพันธ์ (Bucher, A. , 1970) คุณลักษณะเหล่านี้ของนักกีฬานั้นสามารถนำไปใช้กับเอกชนอื่นๆที่ไม่ใช่นักกีฬาได้ เช่น นักการค้า นักเศรษฐิจ นักการทหาร และนักเรียนได้ จิตใจเหล่านี้ เรียกว่า " น้ำใจนักกีฬา " (ภูมิ พุราพันธ์ , 2526)

น้ำใจนักกีฬาเป็นน้ำใจที่ประกอบด้วยคุณธรรมที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งอย่างหนึ่งที่เป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข เป็นหลักหรือคุณธรรมที่ยึดถือปฏิบัติในการอยู่ร่วมกัน (วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ , 2523) การปลูกฝังให้เป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬานั้นจะสามารถเห็นผลได้อย่างชัดเจนในช่วงอายุ 13 - 16 ปี ซึ่งเป็นขั้นที่ 4 ตามการแบ่งขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมของ Lawrence Kohlberge ค่านิยมจริยธรรมเริ่มเป็นแบบแผน การรับรู้จะมุ่งเข้าหากฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนในสังคม เด็กในวัยนี้เป็นเด็กในระดับมัธยมศึกษา (ชำเลือง วุฒิจันทร์ , 2524)

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดไว้ในส่วนพัฒนาบุคลิกภาพ ดังนี้ ข้อ 7 เพื่อให้มีคุณธรรมและพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ โดยเน้นถึง ... ความเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา ... ในหลักสูตรวิชาลานานามัยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับปรับปรุง ข้อ 4 เพื่อให้มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา และมีสุนทรีย์ที่ดี และในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปรับปรุง ข้อ 3 เพื่อให้มีคุณธรรมเห็นคุณค่าของกิจกรรมพลศึกษา กีฬา ...

(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ , 2533) โดยแนวทางทั่วไปจึงสรุปได้ว่าคุณลักษณะที่มุ่งเน้นในวิชาพลศึกษา คือ ความมีน้ำใจนักกีฬา

ความหมายของคำว่า "น้ำใจนักกีฬา" กongsส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา (2522) ได้ให้ความหมายไว้ว่า น้ำใจนักกีฬาประกอบด้วยลักษณะที่มีความโอปอ้อมอารี เป็นผู้รู้แพ้รู้ชนะ มีความสำนึกในหน้าที่ เป็นผู้ที่ยอมรับความจริง เข้าใจในกฎกติกาอย่างแท้จริง เป็นผู้นำตามที่ดี ไม่เป็นผู้มีอคติ ให้เกียรติผู้อื่น และเป็นผู้ที่มีขันติโลภจจะ จากแผนการลอนเรื่องน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กล่าวถึงลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬาประกอบด้วย เมื่อชนะไม่ลำพอง และเขาเย้ยถากถางผู้แพ้ เมื่อแพ้ไม่เสียใจ มีเมตตา กรุณาต่อผู้อื่นเสมอหลอยยินดีเมื่อผู้อื่นชนะหรือได้ดี พลอยเสียใจเมื่อผู้อื่นแพ้หรือพลาดหวัง มีน้ำใจเป็นธรรมไม่ลำเอียง มีความละเอียดเกรงกลัวต่อการทำชั่ว ไม่หาทางเอาชนะโดยก่อกรรมชั่วร้าย มีความซื่อสัตย์ ไม่คิดเอาชนะด้วยการโกงหรือใช้เล่ห์กล มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่นเสมอ มีจิตใจหนักแน่นไม่โกรธง่ายและให้อภัยเสมอ มีความกล้าหาญกล้ารับความจริงและรู้จักเสียสละ มีความขยันหมั่นเพียรและตั้งใจจริง

งานวิจัยเพื่อศึกษาบุคลิกภาพที่สำคัญของน้ำใจนักกีฬาโดยการวิเคราะห์ตัวประกอบของ กนกวลี เอ่งฉ้วน (2529) พบว่า บุคลิกภาพของน้ำใจนักกีฬามี 17 ด้าน คือ ด้านความสำนึกทางจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ด้านการยอมรับความสามารถของตนเอง ด้านการยอมรับความเป็นจริง ด้านความมีเหตุผล ด้านการให้เกียรติผู้อื่น ด้านการเคารพการตัดสินใจ ด้านความอดกลั้น ด้านการรู้แพ้รู้ชนะ ด้านความเห็นอกเห็นใจ ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความเสียสละ ด้านความยุติธรรม ด้านความกล้าหาญ ด้านการยอมรับความสามารถของผู้อื่น และด้านความมีน้ำใจ

การปลูกฝังให้เด็กมีความมีน้ำใจนักกีฬานั้นจึงนับได้ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างหนึ่ง ซึ่งมิใช่การสอนเป็นเนื้อหาวิชาโดยเฉพาะเช่น วิชาคณิตศาสตร์ หรือวิชาภาษาไทย แต่จะสอดแทรกอยู่ในเรื่องต่างๆที่ครูสอน (พันธ์ หันนาคินทร์ , 2526) จึงเป็นหน้าที่ของครูทุกคนที่จะต้องปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับนักเรียน และเพื่อให้เกิดความเป็นเอกภาพจะต้องมีการ

ประสานงาน มีการติดตามให้คำแนะนำช่วยเหลือ และกำหนดสิ่งที่จะเป็นเกณฑ์ในการบอกถึงความเพียงพอสำหรับคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาในแต่ละบุคคลจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างและพัฒนาแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬานั้นโดยส่วนใหญ่จะเป็นการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา ชินทร์ชัย อินทிரากรณ์ (2522) สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะที่สำคัญของน้ำใจนักกีฬาโดยศึกษากับผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 100 คน ฉัตรชัย เฉลิมอิสระชัย (2524) สร้างแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา จำนวน 35 ข้อ โดยดัดแปลงจากการสร้างมาตรวัดเจตคติเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬาของ จอห์นสัน (Johnson) โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร กนกวลี เอ่งฉ้วน (2529) ได้สร้างแบบทดสอบวัดคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา โดยศึกษากับนักศึกษาชายและหญิงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงวิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในภาคใต้ 4 แห่ง

การสร้างแบบวัดทางจิตวิทยานั้นมีเทคนิควิธีที่ใช้หลายวิธี วิธีหนึ่งคือ วิธีการวัดช่วงเท่ากันของเทอร์สโตน (Thurstone) วิธีนี้เป็นการกำหนดค่าน้ำหนักของความเห็นในแต่ละข้อไม่เท่ากัน โดยอาศัยความเห็นของบุคคลที่เชื่อถือได้กลุ่มหนึ่งในการกำหนดว่าข้อใดควรมีน้ำหนักมากน้อยเพียงใดโดยไม่นำความคิดเห็นของตนไปเกี่ยวข้องเป็นการจัดปัญหาการให้ค่าน้ำหนักของแต่ละข้อคำถามเท่ากัน เมื่อข้อคำถามแต่ละข้อมีความสำคัญไม่เท่าเทียมกัน การให้บุคคลที่เชื่อถือได้ และมีประสบการณ์ในเรื่องนั้นเป็นผู้ตัดสินให้ค่าน้ำหนัก จากการวิจัยพบว่าความคิดเห็นส่วนตัวของผู้ตัดสินมิได้ทำให้ค่าน้ำหนักที่ได้บิดเบือนไป (Guilford, 1954) จากนั้นจึงนำน้ำหนักที่ได้รับการตัดสินมาหาค่ามัธยฐาน (Median) เพื่อใช้เป็นค่าน้ำหนักประจำข้อ (Scale - Value) และหาค่าส่วนเบี่ยงเบนของข้อ (Interquartile Range) เพื่อใช้ในการคัดเลือกข้อความต่อไปแล้วจึงนำไปหาคุณภาพ การสร้างแบบวัดด้วยวิธีวัดช่วงเท่ากันนี้ จะทำให้ได้แบบวัดที่มีลักษณะของข้อคำถามที่เป็นตัวแทนของตัวแปรทางจิตวิทยาที่ต้องการวัดโดยผ่านการให้คะแนนของผู้ตัดสินที่เชื่อถือได้จำนวนมาก และมีหลักการให้คะแนนที่เหมาะสม

จากความสำคัญและความหมายของน้ำใจนักกีฬาดังกล่าว การสร้างแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา สำหรับใช้ในโรงเรียนจึงมีความจำเป็น และปรากฏว่า ยังไม่มีผู้ใดสร้างขึ้น ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า การสร้างแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาจะเป็นเครื่องช่วยให้ครูมีสอนในรายวิชาต่างๆ ได้ทราบถึงระดับของคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาในตัวนักเรียน และจะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียนได้ จากความเกี่ยวข้องโดยตรงกับวิชาพลศึกษาและการแข่งขันกีฬา ทำให้ผู้วิจัยมุ่งสร้างแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาโดยใช้กิจกรรมทางพลศึกษาเป็นหลัก โดย

ใช้วิธีการสร้างแบบวัดตามวิธีของ เทอร์สโตน (Thurstone) เนื่องจากการสร้างแบบวัดตามวิธีของเทอร์สโตนต้องใช้ในการตัดสินของผู้ตัดสินเป็นจำนวนมาก จึงทำให้แบบวัดที่ได้มีความเชื่อถือได้สูง และจะทำให้ได้แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่มีคุณภาพ และใช้เป็นเครื่องมือที่ช่วยขอระดับการพัฒนาคุณลักษณะทางจิตวิทยาอันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนาแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยการประยุกต์ใช้เทคนิคของเทอร์สโตน
2. เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดที่สร้างขึ้น โดยหาความเที่ยง (Reliability) ความตรงตามเกณฑ์ (Criterion Related Validity)
3. เพื่อศึกษาและสร้างเกณฑ์ปกติ (Norm) ของความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรเป้าหมายในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3) โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2534 จำนวน 106 โรงเรียน โดยมีจำนวนดังนี้

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวนห้องเรียน 1,255 ห้อง จำนวนนักเรียน 63,813 คน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวนห้องเรียน 1,199 ห้อง จำนวนนักเรียน 59,124 คน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวนห้องเรียน 1,151 ห้อง จำนวนนักเรียน 55,670 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา แบ่งได้เป็น

1. ผู้ตัดสิน ประกอบด้วย

1.1 ครูพลศึกษา จำนวน 100 คน เป็นครู-อาจารย์ผู้มีประสบการณ์ในการสอนวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไม่น้อยกว่า 3 ปี โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากครู-อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

1.2 นักกีฬา จำนวน 100 คนโดยเป็นนักกีฬาที่เป็นหรือเคยเป็นตัวแทนเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับจังหวัดหรือระดับเขตหรือระดับประเทศ



2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนาเครื่องมือ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมน เขตยานาวา กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งหมด 122 คน ที่อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษาเป็นผู้ให้คะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน โดยสังเกตจากพฤติกรรมที่แสดงออก เพื่อศึกษาความเที่ยงและความตรงตามเกณฑ์ของแบบวัด

3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเกณฑ์ปกติ (Norm) เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และ ปีที่ 3 ที่ได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยแบ่งโรงเรียนทั้งหมด 106 โรงเรียน ออกเป็น 8 กลุ่ม ตามการแบ่งกลุ่มโรงเรียนของกรมสามัญศึกษา สุ่มกลุ่มโรงเรียน 4 กลุ่มแล้วสุ่มโรงเรียนในแต่ละกลุ่มอย่างง่าย กลุ่มละ 1 โรงเรียนและสุ่มห้องเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 ระดับละ 4 ห้องเรียน จะได้จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 780 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 794 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 776 คน รวมทั้งหมด 2350 คน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความมีน้ำใจนักกีฬา หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่ประกอบด้วยพฤติกรรม 4 ด้าน คือ

1. การรู้แพ้ รู้ชนะ ประกอบด้วย การรู้จักแพ้ รู้จักชนะ เมื่อแพ้ต้องไม่ถือโทษโกรธโมโหหรือพาลเกราะ ต้องยอมรับในความสามารถของฝ่ายชนะ และสามารถแสดงความยินดีกับฝ่ายชนะได้

2. การเคารพกติกาและการตัดสินของกรรมการ ประกอบด้วย การเคารพปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับและกติกาการเล่น เคารพและเชื่อฟังคำตัดสินของกรรมการ เล่นกีฬาตามกติกา

3. ความมีน้ำใจต่อผู้อื่น ประกอบด้วย การเห็นอกเห็นใจเพื่อนร่วมเล่นกีฬาด้วยกัน มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่นแม้จะเป็นฝ่ายตรงข้าม ไม่เห็นแก่ตัว ไว้วางใจผู้อื่น ไม่ตัดหน้าหรือว่ากล่าวผู้อื่นในขณะที่แข่งขัน ถือว่าการพลาตหลังในขณะที่แข่งขันเป็นไปโดยไม่เจตนา

4. ความมีสำนึกในหน้าที่นักกีฬา ประกอบด้วย เล่นกีฬาตามความสามารถ ไม่คิดว่าจะแพ้หรือชนะ เล่นกีฬาเพื่อห่มุ่คณะมิใช่เอาดีเด่นแต่ตัวเอง

แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา หมายถึง แบบวัดทางจิตวิทยาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยพัฒนาแบบวัดตามวิธีการวัดแบบแบ่งช่วงเท่ากัน (Equal - Appearing Intervals) ของเทอร์สโตน (Thurstone) แบบวัดนี้เป็นแบบวัดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดคุณลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬา ลักษณะข้อกระตงเป็นแบบสร้างสถานการณ์ให้เลือกตอบว่าจะกระทำตามพฤติกรรมนั้นหรือไม่

วิธีการวัดแบบแบ่งช่วงเท่ากัน (Equal - Appearing Intervals) ของเทอร์สโตน (Thurstone) หมายถึง วิธีการสร้างแบบวัดทางจิตวิทยาที่สร้างขึ้นโดยวิธีกำหนดช่วงเท่ากันทั้งหมด 11 ช่วง และสร้างขึ้นจากการรวบรวมข้อความที่เป็นตัวแทนในเรื่องที่จะทำการวัดแล้วให้ผู้ที่มีความรู้เฉพาะด้านนั้นเป็นผู้ตัดสิน (Judge) ตัดสินว่าข้อความนั้นๆควรอยู่ในช่วงใดใน 11 ช่วง นำค่าที่ได้นั้นมาหาค่าประจำข้อของแต่ละข้อกระตง (Scale Value) โดยการหาค่ามัธยฐาน (Median) หาค่าเกณฑ์ในการพิจารณาความคลุมเครือ (Criterion of Ambiguity) โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนของการตัดสิน (Interquartile range , $Q - Value$) และหาค่าเกณฑ์ในการพิจารณาความไม่สอดคล้อง (Criterion of Irrelivance) ในการตัดสินเลือกข้อกระตงนั้นจะเลือกเฉพาะข้อกระตงที่มีค่า Scale - Value เรียงจากมากไปหาน้อย และมีค่า $Q - Value$ ต่ำๆ

ผู้ตัดสิน (Judge) หมายถึง ผู้ให้คะแนนในแต่ละข้อกระตงเป็นผู้ที่มีความรู้เฉพาะด้านในการให้ค่าตัดสินในเรื่องที่ต้องการจะวัด โดยผู้ตัดสินจะต้องเป็นกลุ่มที่มีใจเป็นกลางไม่มีความคิดโน้มเอียงไปทางใดทางหนึ่ง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ตัดสิน ประกอบด้วย

1. ครูพลศึกษา ซึ่งเป็น ครู-อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมาไม่น้อยกว่า 3 ปี
2. นักกีฬา ซึ่งเป็น นักกีฬาที่เป็นหรือเคยเป็นตัวแทนเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับจังหวัด ระดับเขต หรือ ระดับประเทศ

ค่าประจำข้อกระตง (Scale - Value , S - Value) หมายถึงค่ามัธยฐานของคะแนนจากผู้ตัดสินในแต่ละข้อ

ค่าเบี่ยงเบนของการตัดสิน (Interquartile Range , $Q - value$) หมายถึงค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ที่ได้จากการตัดสินของผู้ตัดสินในแต่ละข้อ

คะแนนที่ได้จากแบบวัด หมายถึง ค่าเฉลี่ยของค่าประจำข้อที่เห็นด้วย

เกณฑ์ปกติ (Norm) หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบวัด โดยทำให้เป็นคะแนนมาตรฐานเทียบตำแหน่งหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ และมีความเป็นตัวแทนของประชากรเพื่อช่วยในการแปลความหมายของคะแนน ในที่นี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2534

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการสร้างแบบวัดทางจิตวิทยา ซึ่งวัดคุณลักษณะทางจิตวิทยา จึงมิได้สนใจในความแตกต่างของระดับชั้นเรียนของนักเรียน ถือว่าความแตกต่างระหว่างชั้นเรียนไม่มีผลต่อคะแนนของแบบวัด

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีคุณภาพ
2. ได้เกณฑ์ปกติของระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. สามารถนำแบบวัดไปใช้เป็นประโยชน์ในการปลูกฝังคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา
4. เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดทางจิตวิทยาด้านอื่นๆต่อไป